

STEINAR BRAGI

PLANINA

FLEET

Steinar Bragi

Planina

STEINAR BRAGI

PLANINA

 KNIHA ZLIN

This book has been translated with a financial support from

MIÐSTÖÐ ÍSLENSKRA BÓKMENNTA
ICELANDIC LITERATURE CENTER

Copyright © Steinar Bragi, 2011

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Lucie Korecká, 2016

ISBN (pdf) 978-80-7473-412-0

PUSTINA

HRAFN

1. kapitola – Islandská flóra

Nad celou přírodou byl klid. Stíny na obzoru potemněly, chvíli se ostře rýsovaly proti nebi a pak splynuly s nocí.

Všichni čtyři mlčeli. Nebylo slyšet nic než tiché mumlání z rádia. Na zadních sedadlech si Vigdís četla knihu a Anna se právě probudila po krátkém zdřímnutí a otevřela si pivo. Mezi nimi ležel Annin pes Trygg, islandský ovčák, kterého si Anna pořídila před několika měsíci.

„Zahrajeme si takovou hru,“ přerušila Anna ticho. „Myslím si nějakou věc, něco tady v autě nebo venku, na cestě nebo na pláni...“

„No jo, na tohle už jsem zapomněl,“ skočil jí do řeči Egil, jeho hlas zněl samým očekáváním a po třech pivech a desátém loku z placatky poněkud dětsky.

„Zajímavé,“ prohlásil Hrafn a Egila přitom ignoroval. Pohlédl ve zpětném zrcátku na Annu, uviděl její tmavou siluetu a slabý svit v očích. „Co myslíš slovem věc? Co třeba svědomí tady tvého muže nebo jeho krev, to platí?“

„Ale fuj,“ řekla Anna posměšně. Egil se díval z okna a Hrafna napadlo, jestli se nekouká do postranního zrcátka, na Vigdís, která sedí za ním. „Ne, krev ne. Co není vidět tady v okolí, to neplatí.“

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Vigdís a zavřela knihu *Islandská flóra*, do které byla až doteď zabraná. Anna jí vysvětlila hru a prohlásila, že začne.

„*Do it!*“ zvolal Egil a Anna hru zahájila. Hrafn nespouštěl oči ze silnice, která byla čím dál hůř vidět, jak se snášela tma. Večery už nebyly tak jasné, v noci se na několik hodin stmívalo a do jeho myšlenek se vkrádala zima, zvedala se jako příboj na obzoru a jako vlny strachu, který v něm v předchozích dnech narůstal. Už kolem poledne pocítil silnou touhu jet co nejrychleji, jen aby už byl zpátky ve městě.

„Řidičovy oči?“ hádala Vigdís a džíp dál uháněl mezi patníky, které zářily do tmy. Hrafn zmáčkl tlačítko a stáhl okénko, vystrčil hlavu a uviděl, že nebe je zatažené a mraky visí podivně blízko, ale koneckonců byli vysoko na planině.

„Myslíš, že to vyčteš z mraků?“ zasmála se Anna vzadu.

„Musíte mi s tím pomoci, pánové,“ řekla Vigdís. „Mě už nic nenapadá.“

„Patník,“ zkusil to Hrafn a okénko zase zavřel. Anna to zamítla. *Žima za polárním kruhem*, pomyslel si Hrafn. Je to věc? Přinejmenším byly její známky vidět všude kolem, skalisko rozpraskané mrazem, žádná zeleň, žádné barvy, žádná *flóra*. Jenom písek, šterk, různé odstíny černé a šedé.

Mraky brzy klesly až k zemi a auto vjelo do mlhy. Reflektory do ní vyřezávaly dva bílé kužely, ale po stranách, nad černou plání, byla tmavošedá. Nebylo vidět dál než na deset nebo dvacet metrů a Hrafna z toho, jak do ní upíral pohled, brzy rozbolely oči. Rád by si odpočinul od řízení, ale Egil byl příliš opilý, než aby mu mohl auto svěřit, a děvčatům by ho nesvěřil vůbec, snad ani ve městě, natožpak tady na pláni.

Zastavil, šel se vymočít a odpočinout si, díval se do mlhy, která rychle houstla a chladně a vlhce mu dopa-

dala na obličej. Nikdo z nich neměl zkušenosti s cestováním po horách a netušil, co dělat, kdyby se auto rozbilo. Vigdís to zmínila, když výlet plánovali, ale on s Egilem ji uklidnili jakousi povídačkou, které sami nevěřili; nastavili GPS navigaci, ale ta přestala fungovat krátce poté, co vyjeli od sopky Askja – ale vlastně to nevěděli jistě, protože nikdo z nich se v tom přístroji pořádně nevyznal.

Uvažoval, jak dlouho by tady na pláni člověk sám přežil. V létě pár dní, pokud by měl přístup k vodě a našel závětrí, ale v zimě sotva víc než pár hodin, možná dokonce jenom minut; strach z toho, že se ztratil, by mu vehnal krev do pokožky a tělo by zchladlo, ztratil by soudnost, vynakládal by zbytečně velké úsilí a myšlení by se zhroutilo už jenom samotným zděšením.

Nasedl opět do auta a rozjel se. V mlze mdle problikávaly patníky jako oči hlubinných ryb. Koutkem oka zahlédl, jak si Egil zapaluje cigaretu a znovu si přikládá láhev k ústům, a uslyšel jeho smích. Ještě pořád pokračovali ve hře a Hrafn si najednou uvědomil, jak je absurdní, že oni čtyři proplouvají planinou severně od ledovce Vatnajökull, ve tmě a v mlze, skoro jako by to byla samozřejmost; popíjejí mexické pivo, lehce oblečení a pěkně v teple, které si nastavili tím, že otočili knoflíkem na palubní desce před sebou, se sluchátky v uších; nesou se nehybně krajinou, neslyší skřípání a praskání, jak pneumatiky drtí kamení, nedělají si s ničím starosti, ne takové – ne s *výletem*, ale s něčím úplně jiným, se vzájemnými vztahy, s tím, co jim někdo někdy řekl nebo udělal, včera nebo před dvaceti lety, se zůstatkem na účtu, a přitom sledují ubíhající krajinu.

Probral se, pokusil se soustředit na cestu, ale v tu chvíli mu došlo, že se něco změnilo. Po několika minutách jízdy zatočil napřed jedním směrem, pak druhým, zpomalil a nakonec úplně zastavil.

„Co je?“ zeptal se Egil.

„Vidíte někde patníky?“ Hrafn si zkoušel vybavit, kde naposled patník viděl, ale nepamatoval si to. Vzdálenost mezi patníky se už nějakou dobu postupně zvyšovala a všechno rychle zahalovala mlha.

„Do prdele,“ zavrčel Egil, narovnal se a vyhlédl z okna. Anna vykoukla mezi sedadly a zeptala se, jestli se ztratili.

„Mně by to nevadilo,“ dodala. „Ztraceni v mlze, jako v pohádkách.“

„Kde jsme naposled viděli patník?“ zeptal se Hrafn a pohlédl v zrcátku na Vigdís, která zvedla obočí.

„Nemám tušení,“ odpověděla. „Soustředila jsem se na hru.“

Hrafn se podíval před sebe do světla, na bílé závoje mlhy, šlápl na plyn a zase se pomalu rozjel.

„Jak jsi mohl sjet z cesty?“ vyčítal mu Egil.

„To se vyřeší,“ řekla Anna a vystrčila hlavu mezi sedadly. Táhl z ní ostrý omamný pach alkoholu. Nemohli být daleko od místa, kde z cesty sjeli. Hrafn měl nejasný dojem, že zahrnul trochu moc doleva, což znamenalo, že cesta musí být napravo od nich.

Zatočil doprava a snažil se udržet směr. Vigdís se ho zeptala, co dělá, a on jí to vysvětlil. „Tak budeme doufat, že *cesta* nezatáčí taky doprava,“ poznamenala Vigdís a Anna se zahihňala.

Hrafn zatáčel, dokud si nebyl jistý, že už jede moc dlouho na to, aby cesta ještě mohla být vpravo. Navíc asi zatáčel tak prudce, že objeli kruh, dokonce asi poměrně malý a možná víckrát než jednou. Ostatní měli příliš vypito, než aby si toho všimli, nebo jim to bylo jedno.

Znovu zastavil, vypnul rádio, aby se mohl lépe soustředit, a sáhl do přihrádky pro kompas.

„A tak to je,“ bručel Egil. „Žádné slitování.“

Hrafn otevřel kompas, položil si ho do klína a rozjel se na východ.

„K čemu to je dobré?“ chtěla vědět Anna.

„Abych nejezdil v kruhu,“ vysvětlil a sledoval střídavě kompas a plán před sebou.

„Ale máme správný směr?“ zeptala se Vigdís.

„Cesta, po které jsme jeli, vedla od severu na jih. Víím jistě, že jsme z ní nesjeli doleva. To znamená, že jsme západně od ní – a míříme na východ, abychom na ni zase narazili. Nebo se ti to nezdá?“

Vigdís zase zvedla obočí a Hrafn získal pocit, že je podrážděná.

„Zní to dobře,“ řekla. „Pokud tedy nepřejedeme přímo přes cestu, aniž bychom si toho všimli, mezi patníky...“

„Tak musíme prostě dávat pozor, ne? Kdo sedí vpravo, kouká tím směrem, ostatní druhým směrem.“ Zase se v něm ozvalo staré zoufalství, klaustrofobie. Stáhl okénko a viděl, jak mlha dál houstne, pach alkoholu sílil...

„Jak jsi sakra mohl sjet z cesty?“ slyšel vedle sebe fňukat Egila a už ho nedokázal ignorovat.

„A proč jsme z ní sjeli? Nesedíš snad vedle mě a ne-koukáš ze stejného pitomého okna?“

„Já ale *neřídím*, ne?“

„No tak, kluci,“ ozvala se Vigdís a pohladila Hrafna po rameni, „co kdybychom se prostě uklidnili, zhluboka se nadechli a tak. Všechno se spraví, dřív než si myslíme.“

Zmlkli. Pes si sedl a chvílemi tiše kňučel, otevřeným oknem dovnitř doléhalo křupání písku pod koly. Hrafn vyhlédl do tmy na své straně auta, ale nic neviděl. Už jeli deset minut východním směrem a on nevěděl, co by měl dělat. Vybavil si svou první reakci, napadlo ho, že nejel dost daleko na západ, a sklopil pohled ke kompasu, aby

se přesvědčil, že mají správný směr. Pokud ho udrží, musí nakonec na cestu narazit.

„Nejsou tady průrvy nebo trhliny?“ zeptala se Anna.
„Měl by ses připoutat, Egile.“

„Nebo tekoucí písky,“ přidala se Vigdís.

„Brr. Které by nás pohltily, myslíš?“

„Jo, jako bažina. Našli se tady koně ze středověku, dobře zachovaní v bahně. A taky lidi.“

„Najít džíp by pak bylo úplné ternó. Se čtyřmi pasažéry, psem, mobily, esemeskami a zubními plombami. Jednadvacáté století se hlásí do služby vědy budoucnosti!“ Obě se zasmály.

Patníky ani cesta nebyly v dohledu. Hrafn se nechtěl vrátit, aby se z toho nemusel ostatním zodpovídat, proto se rozhodl, že bude pokračovat na východ; bezpochyby by bylo lepší zastavit a počkat, až se za pár hodin rozední nebo až se mlha rozplyne, ale bylo by neuvěřitelně hloupé, kdyby cesta byla jen několik metrů před nimi. Jel dál, nechtěl to vzdát moc brzy, ale možná jen ztratil pojem o čase, zapomněl se ve svých úvahách nebo mu to možná bylo jenom lhostejné; možná jim to všem bylo úplně lhostejné, mlčky hleděli do mlhy, která byla po stranách šedivá, ale uprostřed se rozjasňovala, takže mu připadalo, jako by projížděl zářivě bílou dírou, tunelem, který pokračuje stále hlouběji.

V jednu chvíli uviděl v mlze světlo, mdlé a žluté. Zatočil jakoby bezděčně směrem k němu a sevrhel pevněji volant. Tma byla všude kolem nich v pohybu a Hrafn si tiše cosi mumlal, upíral oči do světla, ale to najednou zmizelo a z mlhy se cosi vynořilo a narazilo do auta.

2. kapitola – Na všech čtyřech

Přední sklo puklo, rozběhly se po něm praskliny a svět překryla bílá bublina a pohltila Hrafnovu hlavu. V bublině plavaly světelné rybky, celá hejna rybek s pichlavýma červenýma očima, které na něj dotíraly. Pak ho bublina vyplivla, uviděl, jak Egil narazil do skla na své straně, vylétl s úšklebkem na tváři ze sedadla a po obličeji mu začal stékat červený pramínek.

A už tu máme krev, pomyslel si Hrafn a ucítil, jak se auto naklání a třese na tlumičích, a najednou všechno ztichlo. Zhluboka se nadechl, zamrkal a pocítil bolest na hrudi, kam se mu zařízl bezpečnostní pás. Airbag byl pryč. Auto se naplnilo šedou párou páchnoucí po oleji a ve vzduchu se vznášely bílé chomáče. Zvedl ruce k obličeji, aby nahmatl střepy, ale žádné nenašel. Uvolnil pás a za chvíli už byl venku z auta a vnímal, jak mu do těla proudí čerstvý vzduch.

Ze všeho nejdřív se protlačil na zadní sedadlo a pomohl z auta Vigdís. Řekla, že je v pořádku. Anna křičela na Egila, který se nakláněl do strany k sedadlu řidiče. Okénko na jeho straně bylo rozbité.

Před autem byla noční tma hustší, jako by se k nebi tyčila skála a vypínala se nad nimi, temná a tichá. Hrafn

přemýšlel, kdy asi vyjde slunce, jestli dosáhne přes okraj toho černého kolosu, a přitom vytáhl Egila z auta a položil ho na záda na písčinu. Pes vyl a pobíhal kolem nich.

Vigdís si klekla k Egilovi a zavolala na Hrafna, aby přinesl z kufru lékárničku. Nahoře ve skále se rozsvítilo světlo, napřed jedno, pak dvě.

„Je jenom omráčený,“ usoudila Vigdís a Hrafn jí podal lahvičku s dezinfekcí, kterou našel v lékárničce. Anna nadzvedla Egilovi hlavu a Vigdís mu ovázala čelo gázou a zastavila krvácení.

Reflektory auta byly rozbité a zhasnuté. Pára už z auta zmizela, ale dál unikala zpod pomačkané kapoty. Hrafn si klekl k přední pneumatice – k té, která nebyla zabořená do temnoty – a uslyšel tiché rovnoměrné syčení, jako by se pod autem schovávalo nějaké zvíře.

Mlha v jeho hlavě začala ustupovat. Spatřil obrysy domu, černého domu na černé planině, do kterého nabourali. Pohnul strnulýma, zesláblýma nohama a uviděl, jak přes pláň přelétl pruh světla. Pes zaštěkal. Kdo si vyšel zpoza rohu domu a posvítil si na ně baterkou.

„Kdo je tam?“ zeptal se ze tmy ženský hlas. Vigdís odpověděla, že potřebují pomoc, posvítla na Egilovu zakrvavenou hlavu a ve tmě se objevila další baterka. Ženský hlas zabědoval a Hrafn rozeznal ve světle siluetu ženy, shrbená záda, prořídle vlasy, a za ní drobného staříka se stejným úsměvem, jaký měl na tváři Egil, když narazil do skla.

„Do domu,“ nakázal kdosi.

„Do domu,“ zopakovala žena a požádala je, aby si pospíšili, kývala baterkou a na starého pána bručela. Anna plakala. Hrafn chytil Egila v podpaží a Vigdís za kotníky. Nesli ho mezi sebou za roh, nahoru po příkrých kamenných schodech a do domu.

Stará paní jim pokynula do obývacího pokoje, kde Egila položili na podlahu. Probral se, zamumlal nějaký

nesmysl a usmál se, aniž otevřel oči. Anna křičela jeho jméno.

Vigdís se objevila Hrafnovi těsně před obličejem, skoro jako by svět neměl žádnou hloubku, a zeptala se ho, jestli je v pořádku.

„Řekl bych, že jo, jen jsem trochu zmatený,“ odpověděl a objali se. Přes její rameno uviděl, jak stařena hou-pavě obchází vedlejší místnost, pravděpodobně kuchyň.

„Co ty?“

Vigdís mu odpověděla, že pokud se nemýlí, je v pořádku, vymanila se mu z objetí a nabídla se, že dojde do auta pro lékárníčku a whisky, aby probrali Egila.

Po chvíli se ozvaly hlasy, a když Hrafn vyšel do předsíně, Vigdís se hádala se stařenou. Stařena stála ve dveřích a nechtěla Vigdís pustit ven.

„Musím přinést věci z auta,“ trvala na svém Vigdís.

„Chcete nás tady zavřít?“ zeptal se Hrafn. „O co vám jde?“ Stařena neodpověděla, zavrtěla hlavou a vytřeštila na ně prosebně oči.

„Musíme se uklidnit,“ podotkla Vigdís a vzala Hrafnu za ruku. „Vy a váš manžel jste rozrušení, to chápu. Nabouráme vám do domu uprostřed noci, obrovský hluk vás vyděsí...“

„Otevřete ty dveře!“ zakřičel Hrafn a uvědomil si, že jen stěží zadržuje smích. Něco se vznášelo ve vzduchu, jakýsi podivný vztek, a Hrafn nevěděl, z čeho pochází a proč.

„Jenom klid,“ zopakovala Vigdís a Hrafn s úžasem zjistil, že se dívá na *něj*, ne na stařenu.

Vrátil se do obývacího pokoje. Anna se skláněla nad Egilem, polohlasně na něj mluvila a upírala na něj pohled jako zamilovaná pubertačka. *Hrůza, hrozný lidi*, pomyslel si Hrafn. Slyšel, jak někdo kdesi v domě tlučte kladivem.

V pokoji se objevila Vigdís, táhla za sebou psa, který zjevně chtěl zase ven, a podala Anně igelitovou tašku

s dekou a láhví whisky. Anna deku rozložila a přikryla Egila, který už otevřel oči, do víčka nalila whisky a víčko mu přiložila ke rtům.

Hrafn cítil, jak ho zaplavuje touha se napít. Vtom Egil zavyl, ukázal na něj a rozzuřeně zakřičel:

„Tys to udělal schválně! Ale zapomněl jsi na airbagy!“ a dál mluvil nesouvisle, plácal nesmysly, které Hrafn odmítal poslouchat. Anna se nad Egilem sklónila a zastínila ho, takže mu Hrafn nemohl pohlédnout do očí. Vigdís se vrátila a zeptala se:

„Všechno v pořádku? Jsi trochu pobledlý.“

Hrafn přikývl. „Jistě. Byla to nehoda, obyčejná nehoda.“ Zapálil si cigaretu, zhluboka nasál a sledoval, jak Anna lije do Egila další whisky a pak si sama dává lok z víčka. „Ale samozřejmě je nesmyslné a *absurdní*, že jsme se dostali do tohoto domu, do tohoto pokoje.“ Vzpomněl si na mobilní telefon, vytáhl ho z kapsy košile a podíval se na displej.

„Máš signál?“ zeptala se ho Vigdís. Zavrtěl hlavou a něco mu říkalo, že na tom, čemu se říká signál, už vůbec nezáleží, ne teď – to patří k jeho dřívějšímu životu, ke starostem z jiné existence. Nechápal vlastní myšlenky, cítil, jak se splétají dohromady s nikotinovým hučením v hlavě, a rozhodl se, že se posadí a odpočine si. Klesl na pohovku, někde v domě slyšel kňučet Trygga.

Vigdís mu přinesla sklenici vody, kterou vypil jedním lokem, a pak sledoval, jak se Vigdís vrací do kuchyně a mluví se starou paní. Přejížděl pohledem po pokoji, po hnědém koberci na podlaze a červené dece, kterou byl přikrytý Egil. V pokoji byla police plná knih a na zdi visela záramovaná fotografie. Na stolku u pohovky stála mísa z barevného skla, s červenozelenomodrým vzorem, který mu nedával smysl.

Nejsou tady jako hosté, uvažoval, zatímco popel z cigarety padal na koberec. Stařena se jich chce co nej-

rychleji zbavit, přestože je v domě tak důkladně zamýká. Nejsou vítání.

Potřeboval popelník, vyšel proto z pokoje a uviděl, že vchodové dveře jsou zajištěné závorou.

„Nabídli nám, že tady můžeme přespát,“ oznámila mu Vigdís, když se zastavil v otevřených kuchyňských dveřích. Seděla u stolu se starou paní. „Zůstaneme tady přes noc, aby se Egil zotavil. Taký potřebujeme denní světlo, abychom mohli opravit džíp.“

„To je od vás moc hezké,“ usmál se Hrafn na stařenu. Představil se a ona zamumlala něco, co mu znělo jako Ása. Zeptal se, jestli je to zkrácená podoba delšího jména, ale nedostal odpověď. Stařec nebyl nikde k vidění. „Můžeme vám slíbit, že se tady dlouho nezdržíme, Áso,“ pokračoval. „Potřebujeme odjet co nejdřív, to je jasné.“

„Jste vítáni,“ odpověděla Ása poněkud stařecky skřehotavým hlasem, přesto jen těžko odhadoval její věk. Tvář měla vráscitou a seschlou, černé, šedivě prokvetlé vlasy jí splývaly na záda v jednoduchém culíku. Vypadala, že jí je kolem šedesáti, ale v očích jí jiskřila bystrost, *vychytralost*, jaká se obvykle vidí u mnohem mladších lidí. „Dneska v noci přespíte tady,“ pokračovala a přikývla, jako by to chtěla sama sobě potvrdit. „Bude to tak pro všechny nejlepší. Jinak to nejde. Ukážu vám pokoje a ráno bude všechno dobré a vy odjedete.“

„Nečekaní hosté, to pro vás musí být nepříjemné,“ podotkla Vigdís. „Určitě vás to rozrušilo?“

„Snad,“ odvětila Ása a vstala od stolu. „Byla to pořádná rána.“ V koutcích očí měla opuchlou a zarudlou kůži, jakýsi ekzém, který pokračoval až k nosu a ke koutkům úst.

Pokoje, které jim přidělila, se nacházely v horním poschodí, naproti sobě na konci dlouhé chodby. Hrafn

a Vigdís si podle jejích pokynů vytáhli ze skříně matraci a položili ji do pokoje, který byl prázdný, až na malý stolek s petrolejkou. V pokoji Anny a Egila byla židle, stůl a manželská postel, kde měl spát pacient.

Zatímco dívky pomáhaly Egilovi do schodů, čekal Hrafn v kuchyni. Hlava už se mu tolik netočila. Ása řekla, že mají na statku džíp, který mohou druhý den použít na cestu do obydlených končin, pokud se ten jejich už nerozjede. Hrafn po těch slovech ještě víc pookřál. Všechno se vyřeší.

Ása jim přinesla deky a polštáře, rozsvítila lampu v Hrafnově a Vigdísině pokoji a dovolila Anně, aby si u sebe v pokoji nechala přes noc Trygga. Dodala, že bude dole v kuchyni, kdyby něco potřebovali.

Hrafn si lehl na matraci na podlaze, zapálil si cigaretu a díval se do stropu. Z matrace byla cítit zatuchlina, ale lampa vrhala na stěny teplé světlo. Na chodbě probírala Anna s Vigdís, jestli je rozumné nechat Egila usnout, když předtím upadl do bezvědomí, a proč jsou venkovní dveře tak důkladně zabezpečené.

„Čtyři zámky, to je, jako kdyby čekala, že...“, spustila Anna, ale pak hlas ztišila. Hrafn zavřel oči a uslyšel, že Vigdís vešla do pokoje. Přešla po rozvrzané dřevěné podlaze, lehla si na matraci vedle něj, objala ho a zabořila mu hlavu pod bradu. Zamáčkl cigaretu do víčka na podlaze a obrátil se k ní.

„Můžeš se klidně napít, jestli chceš,“ nabídl jí.

„Já vím, ale nechce se mi, jsem moc unavená,“ odpověděla po krátké odmlce. „Jistěže vím, že můžu. Ty bys chtěl?“ Zavrtěl hlavou. Když se nad tím zamyslel, bylo mu divné, že se stařena nezeptala, co nehodě předcházelo, a ani jim nenabídla občerstvení, kávu, sušenky, třeba i obložený chléb. Kam se poděla stará venkovská pohostinnost? Na druhou stranu jim nabídla nocleh, ale v tom určitě byla nějaká čertovina, viděl jí to na

očíh. Něco *skrývala*, bylo jí proti mysli je ubytovat, ale považovala to za svou povinnost.

Otevřel ústa, aby to probral s Vigdís, ale rozmyslel si to. Vigdís se svlékla, přikryla je oba dekou a přitulila se k němu. Políbili se, řekl jí, že ji miluje, ale neodpověděla. Zavzdychala, a aniž to měl v plánu, stáhl si kalhoty a vnikl do ní. Po chvilce se obrátila na břicho, on si klekl a opřel se o okenní římsu.

Naskytl se mu pohled z okna. Mlha zmizela. Chvilími vykukoval z mraků měsíc a vrhal na pláň bledou záři. Na obzoru se z planiny tyčil ledovec, těžký, nehybný a bílý jako nevyvolaná fotografie.

Zrychlili pohyby, Vigdís kdesi daleko pod ním zasténala a právě v okamžiku vyvrcholení spatřil, jak se dole na pláni cosi mihlo: postava, která vyběhla od domu, shrbená a ztrhaná, klopýtla a upadla a pak spěšně zmizela na všech čtyřech do tmy.

Lehl si na záda na matraci, pokoj se mu točil před očima a srdce mu poskakovalo. *Na všech čtyřech*, pomyslel si a za chvíli už spal.

3. kapitola – Mršina

Když se probudil, byl v pokoji sám. Chvilku ještě ležel, snažil se uspořádat si události minulé noci, které měl zkreslené a připomínaly mu dobu, kdy pil.

V kuchyni seděla Vigdís a studovala mapu. Na stole byl sýr, máslo a chléb a několik špinavých talířů. Vigdís prohlásila, že všichni už jsou vzhůru a po snídani. „Egil a Anna se šli projít, aby se tady porozhlédli... Džíp je zničený.“

„To říká kdo? Egil?“

„Podívej se sám.“

Hrafn vyšel ven, sestoupil po schodišti, které bylo delší, než si vybavoval, a došel za roh domu, kde stál džíp. Na straně spolujezdce byla kapota zabořená do zdi a obě přední pneumatiky byly prasklé. Pravděpodobně měli štěstí, že na ně zeď nespadla. Protáhl se dovnitř, otočil klíčkem a zkusil nastartovat, ale nestalo se nic. Přední sklo a postranní okénko u spolujezdce byly rozbité; z volantu visel prázdný airbag a nad přihrádkou na dveřích druhý. Na Egilově sedadle byla zaschlá krev.

Motor se topil v oleji, který vytekl i na písek pod autem. Spací pytle, stan a rybářské náčiní ve střešním boxu byly na svém místě.